

Chương Bảy

Thế là, quần hào từ biệt nhau, lần lượt đứng lên ra đi.

Giang Nghiêu Thần, Lạp Thập Hòa Thượng cùng Lao Bằng và Hùng Hổ tiễn chân Lao Anh Tài và Nam Hải Song Mỹ ra khỏi sảnh đường, đến tận ngoài trang.

Sau đó, bốn người quay trở vào sảnh đường, mang ra thêm thức ăn và rượu, giờ mới tha hồ ăn uống, bàn luận chuyện giang hồ gần đây, hết sức cởi mở.

Lao Bằng với Hùng Hổ dẫu sao cũng là người trọng đạo nghĩa giang hồ, nhất là Hùng Hổ, lúc này đối với Lạp Thập Hòa Thượng quả thật đã hoàn toàn từ địch trở thành bạn.

Chỉ thấy ông hai tay cầm chung đứng lên, hướng về Lạp Thập Hòa Thượng cười nói:

- Nhờ phật nhãn từ tâm của đại sư, hôm nay Hùng Hổ này mới giác ngộ ra những lỗi lầm trước đây, lẽ ra nên lui ẩn giang hồ từ nay, song vì hầy còn đại sự chưa xong, chưa thể...

Lao Bằng nghe vậy, đã đoán ra được Hùng Hổ muốn nói gì, vội nháy mắt và đưa tay ngăn lại, tiếp lời:

- Hùng huynh, chúng ta là huynh đệ lâu năm, Lao mỗ cũng không sợ Hùng huynh giận, kể ra Lạp Thập đại sư với Lao mỗ đã có mười năm giao tình, chỉ tính nợ rượu cũng đủ cho ông ấy cả đời trả không hết, hửn là Hùng huynh đã bị rượu của Giang lão gia làm cho lú lẩn, ngay cả luật lệ võ lâm của chúng ta cũng quên mất rồi ư?

Hùng Hổ bị Lao Bằng thẳng thắn phê bình như vậy, bất giác đỏ mặt, đứng ngồi không yên.

Lạp Thập Hòa Thượng lẽ nào không biết tâm ý của Hùng Hổ, đang định chờ ông nói dứt, thừa cơ cạy ông nhờ vào sự giao thiệp rộng rãi của ông trong giới lục lâm, dễ dàng dò la hành động của Thất Độc Giáo.

Nhưng bị Lao Bằng ngăn cản, hòa thượng bực tức quát mất nói:

- Lao thí chủ muốn nói về tình hay về lý? Nếu nói về tình, hòa thượng này cũng chẳng sợ đắc tội, đối với hòa thượng này thì là cũ không bằng mới, còn nói lý thì thí chủ xem thường tân giao của bản tăng, tức cũng là xem thường bản tăng. Bản tăng thật quý hóa được Hùng đương gia xem trọng, muốn cùng bản tăng uống cạn mấy chung, vậy mà thí chủ lại sợ bản tăng uống nhiều, mang luật lệ quái quỷ gì đó ra ngăn cản.

Lao Bằng biết rõ tính nết của Lạp Thập Hòa Thượng, lời lẽ càng gay gắt thì lòng càng thích thú. Thật ra Lao Bằng cũng biết là Hùng Hổ có điều cần nhờ Lạp Thập Hòa Thượng, cố ý dùng lời nói khích, buộc hòa thượng nhận lời, nên nghe hòa thượng nói vậy thật đúng tâm ý, bèn khích thêm:

- Thôi được, Lao mỗ không xen vào, mai này có phiền phức gì thì đại sư chớ oán trách Lao mỗ, tình là tình, nghĩa là nghĩa...

Lạp Thập Hòa Thượng quả nhiên trúng kế, vội ngắt lời:

- Thôi được rồi, được rồi, đừng tình với nghĩa nữa, hòa thượng này là người xuất gia, chẳng màng đến thất tình lục dục.

Đoạn quay sang Hùng Hổ cười nói:

- Hùng thí chủ, hòa thượng này nói về chuyện tu hành, mặc kệ lão ma men lải nhải, chúng ta có gì cứ thẳng thắn nói ra. Nào! Hãy cạn một chung trước đã!

Đoạn ngửa cổ lên, chung rượu to rót vào miệng ồng ọc.

Giang Nghiêu Thần cũng là người giàu tình cảm, chỉ cần là hảo hớn võ lâm, ông không bao giờ câu nệ tiểu tiết, sẵn sàng hạ mình kết giao, sớm đã nghe nói về Thiết Quyền Hồng Hổ, nên nghe Hùng Hổ nói năng hào sảng, ông rất vui lòng kết giao.

Lúc này thấy Hùng Hổ do dự, bèn đứng lên nâng chung nói:

- Hùng huynh, chúng ta đều là đạo nghĩa chi giao, mới vừa gặp nhau đã như cố tri. Lạp Thập đại sư rất muốn kết nhiều thiện duyên, Hùng huynh chớ nên câu nệ!

Lạp Thập Hòa Thượng cười tiếp lời:

- Giang thí chủ nói rất đúng, lẽ dĩ nhiên phải uống với nhau một chung!

Lại quay sang Lao Bằng nheo mắt nói:

- Lao thí chủ cũng phải phạt một chung mới được!

Bốn người cùng buông tiếng cười vang, nâng chung uống cạn.

Hùng Hổ đặt chung xuống, vòng tay trầm giọng nói:

- Trong năm qua, Thất Độc Giáo hoành hoành giang hồ, chuyên với tài sắc cám dỗ bọn bại hoại võ lâm, vọng tưởng độc bá thiên hạ, chẳng quản gây thù kết oán khắp nơi, lập tâm quét sạch các đại môn phái võ lâm. Hồi nửa năm trước, bốn đại đệ tử của phái Chung Nam ba chết một trọng thương, ngay cả chưởng môn nhân cũng bị Dân Sơn Lục Ly dùng Thất Độc Âm Phong Chưởng ám toán thọ thương, đã khích nộ Lục Dương Kiếm Phương Hồ Thiên, sư bá của chưởng môn Chung Nam, tái xuất giang hồ, dẫn theo hai đệ tử thân truyền quyết tâm báo phục.

Giang Nghiêu Thần nghe nói Lục Dương Kiếm tái xuất giang hồ, bất giác lòng thâm kinh hãi.

Lạp Tháp Hòa Thượng như lòng đã có sự toan tính, trầm ngâm lặng thính.

Lao Bằng sốt ruột cười nói:

- Có lẽ Hùng huynh quả thật đã bị rượu làm cho lú lẫn rồi, sao không nói thẳng ra, cứ vòng vo mãi thế này?

Hùng Hổ cười nói:

- Vội gì kia chứ? Đây là Hùng mỗ muốn kể từ đầu, có lẽ Giang lão gia với đại sư đã biết rõ từ lâu rồi!

Lạp Tháp Hòa Thượng gật đầu:

- Hùng thí chủ cứ nói, mặc kệ lão ma men!

Giang Nghiêu Thần cũng đồng ý:

- Giang mỗ sẵn sàng lắng nghe!

Hùng Hổ nói tiếp:

- Tổng đàn của Thất Độc Giáo ở Tân Cương, hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu thế lực mạnh nhất, Dân Sơn Lục Ly chính là đường chủ tổng đường Vân Nam, còn tổng đường Quý Châu thì do một Độc Cước Đầu Đà chưởng quản, nên những bằng hữu cả đường thủy lẫn đường bộ hai tỉnh ấy đều bị khống chế, tệ bang đã bị tổn thất nặng nề...

Lao Bằng lại hầm hầm ngắt lời:

- Đừng vòng vo nữa được không? Sao không nói quách ra là hồi ba tháng trước, cao thủ thuộc hạ của Hùng huynh đã bị Dân Sơn Lục Ly chặn đánh ở khu vực giáp ranh hai tỉnh Vân Nam và Quảng Tây, cả người lẫn tài mất hết, xin đại sư từ bi...

Lạp Tháp Hòa Thượng trừng mắt quát:

- Lão ma men mà còn xen vào phá bình nữa, xem hòa thượng này có tha cho lão hai hủ rượu không cho biết!

Giang Nghiêu Thần bồng vỗ bàn, “hừ” mạnh một tiếng nói:

- Ma đầu ấy lại gây sóng gió, Giang mỗ cũng chẳng thể không liều mạng rồi!

Lao Bằng và Hùng Hổ ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, thầm nhủ:

- Chẳng lẽ Giang lão cũng có thù hiềm với Dân Sơn Lục Ly ư?

Vừa định cất tiếng hỏi, Lạp Tháp Hòa Thượng đã nói:

- Lão thí chủ không nên vội trong nhất thời, hiện đã không còn là hiềm khích riêng của lão thí chủ nữa, mà toàn thể đồng đạo võ lâm đều có phần, cũng may là thời gian không còn xa nữa. Đại hội Nam Nhạc vào Trùng Cửu năm nay hẳn sẽ được thanh toán dứt khoát, hai chúng ta đều không nhàn rồi đâu! Điều cần thiết bây giờ là phải

cấp bách thành toàn công lực cho bọn trẻ, nghe đâu hội Chúc Dung năm nay là do bọn trẻ tử thí, bọn già chúng ta chỉ xứng đáng trang trí mà thôi!

Lao Bằng giờ mới tỉnh ngộ ra gì đó, vui mừng khôn xiết, đột nhiên đứng lên, va đổ hơn nửa phần chung rượu ở trước mặt mà không hay biết, vội tiếp lời:

- Đúng rồi, nghe đâu Dân Sơn Lục Ly và Độc Cước Đầu Đà đã dò ra nơi cất giấu Nhất Kiếm Tam Ưng, định vào đại hội Nam Nhạc sẽ tìm cách đoạt lấy.

Lạp Tháp Hòa Thượng cười ha hả:

- E rằng họ không có phúc mệnh ấy, không nhận lấy nổi đấy chứ!

- Hùng mỗ cũng có nghe nói, Thất Độc Giáo cũng vì Nhất Kiếm Tam Ưng đã đào tạo ra Thất Tiểu Độc, nửa tháng trước đã chia nhau xuất sơn tìm kiếm, đặc thủ hay không cũng gặp lại nhau ở Võ Đang vào Tiết Trung Thu, sau đó đến dự đại hội Nam Nhạc, trong số có hai người đã đến Lĩnh Nam rồi!

Giang Nghiêu Thần thở dài cảm khái:

- Ra vậy! Xem ra vì Nhất Kiếm Tam Ưng, võ lâm lại sắp dấy lên một trận hào kiếp rồi!

Lạp Tháp Hòa Thượng chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! Lão thí chủ thật là lòng dạ bồ tát, hòa thượng này cũng tự thấy không bằng. Tuy nhiên, mệnh trời khó thể chống lại, theo hòa thượng này thì cũng không nhất thiết phải đại khai sát nghiệt. Hai vị đà chủ cứ khoan tâm, chỉ cần đừng kiến ngoại với hòa thượng này, bất kỳ lúc nào gọi là hòa thượng này đến ngay.

Lao Bằng và Hùng Hổ hết sức cảm động, nâng chung cảm tạ. Sau một hồi bàn bạc, bốn người đã định ra đối sách.

Lúc này trời đã gần sáng, mọi người cũng đã ăn uống no say. Lao Bằng lo cho tôn nhi đối xử không được chu đáo với các vị đồng đạo, bèn hẹn ngày gặp lại với Giang Nghiêu Thần và Lạp Tháp Hòa Thượng, rồi cùng Hùng Hổ cáo biệt.

Hai người đi khỏi, khắp Thái Sử Đệ lại trở về với sự tĩnh lặng, sân vườn và mái nhà sớm đã được bộc dịch ở hậu sơn quét dọn sạch sẽ, không để lại chút dấu vết gì.

Phải biết Thái Sử Đệ, một gia đình ông cháu ba đời, cả Tiểu Thúc cũng đều có một thân võ công, tất cả bộc dịch chỉ có ba nam và bốn nữ, họ nguyên đều là bộ hạ của Giang Nghiêu Thần, theo ông đã hơn hai mươi năm, từng vào sinh ra tử gây nên sự nghiệp. Giang lão lui ẩn, họ cũng không muốn xa rời, đưa cả thân quyến về ở trong Giang phủ, trồng trọt cày cấy, vẫn cư xử như chủ bộc, võ công dĩ nhiên chẳng kém.

Ba nữ bộc đều là nữ kiệt giang hồ, nội quyền của nam bộc lại được thiếu chủ phụ thương quý, cùng Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao luyện tập võ công, được Lý Hàn Mai chỉ điểm thêm, tinh tiến rất nhiều.

Lúc Vân Lĩnh Tam Ma đến xâm phạm, nếu chẳng phải Giang lão chuyên tâm tu luyện thiền công, không muốn sinh sự rắc rối, gây họa cho đời sau, cực lực trấn áp mọi người xuất thủ, Vân Lĩnh Tam Ma sao có thể xưng tâm như ý, an nhiên chiếm cứ Thái Sử Đệ thành lập sào huyệt.

Đêm nay khi xảy ra biến cố, Tiểu Thúy đã sớm báo cho mọi người biết, chia nhau tuần tra phòng thủ, khi Lạp Thập Hòa Thượng với Lao Bằng ra đến tiền viện, cuộc chiến đấu kết thúc. Sau khi nói rõ, đôi bên mới hiểu ra nguyên nhân phát sinh hiểu lầm, Giang lão bèn mời mọi người vào trong sảnh đường, bày yến tiệc khoản đãi.

Lý Hàn Mai tuy lo cho con gái, nhưng được Lạp Thập Hòa Thượng cho biết đôi trẻ đang đùa cợt trên mái nhà, nên bà đã an tâm dẫn Từ Ngọc Nhi trở về cư thất trong sơn động.

Tiệc tan, Giang lão sau khi tiễn chân Lao Bằng và Hùng Hổ, ông tâm sự trùng trùng quay vào sảnh đường, định cùng Lạp Thập Hòa Thượng bàn về chuyện tham dự đại hội Nam Nhạc.

Nào ngờ ông vừa vào đến sảnh đường, các bộc nhân liền xúm đến chúc mừng, một là mừng được tôn tế, hai là ma đầu đã trừ, thu hồi trang viện, mọi người đều vui mừng hơn hở.

Giang lão lúc này lòng tuy càng trĩu nặng hơn trước, nhưng không muốn làm cụt hứng các bộc nhân, đành miễn cưỡng phụ họa, rồi bảo họ đến hậu viện an nghỉ, sáng mai còn phải dọn dẹp lại nhà cửa, trừ sạch dấu vết còn lại của bọn tặc đồ.

Chờ cho các bộc nhân lui đi hết, Giang lão đưa mắt nhìn quanh, chẳng thấy Lạp Thập Hòa Thượng đâu, biết ông trước nay luôn hành động theo ý thích của mình, hẳn là có nguyên nhân, cũng chẳng để tâm, tự trở về sơn động nghỉ ngơi.

Hãy nói về Cát Tập Bách, sau khi tỉ thí thắng Thiết Quyền Hồng Hổ, bị Lạp Thập Hòa Thượng quát lui, bảo chàng ra phía sau dọn thêm rượu và thức ăn.

Nhưng chàng mới đến Giang phủ chưa đầy ba giờ, lại trong đêm tối, chẳng những ngoài ba ông cháu Giang lão, chỉ biết một Tiểu Thúy, mà ngay cả lối đi ra hậu viện chàng cũng chẳng biết.

Nhưng không thể trái lời sư thúc, đành bấm bụng nhờ vị hôn thê giúp đỡ, nháy mắt và hất đầu ra ý bảo nàng đi cùng.

Cũng may lúc này Giang Uyển Dao đang căm ghét dáng vẻ lẳng lơ của Nam Hải Song Mỹ, không muốn vị hôn phu ở lại trong sảnh đường, nghe Lạp Thập Hòa Thượng

bảo vậy, cho dù Cát Tập Bách không yêu cầu thì nàng cũng đi theo, nên chẳng chờ Cát Tập Bách đi trước, nàng đã vùng khỏi tay gia gia, đi nhanh ra khỏi sảnh đường.

Cát Tập Bách sợ nàng đi tuốt, bỏ rơi mình không tìm ra được lối đi ra hậu viện, vội vã ra khỏi sảnh đường, đi dọc theo hành lang, thấy nàng đang đứng nói chuyện với một bộc phụ, liền nhanh bước tiến tới.

Nào ngờ khi vừa đến gần, hai bóng người nhấp nhoáng, họ đã biến mất.

Chàng đang ngẩn người, bỗng nghe tiếng gió và tiếng cười khê từ một cửa hông phía trái vọng đến, biết ngay đó là ai, liền cất bước đuổi theo.

Đi vào cửa hông, trước mặt là một dãy nhà ngang, thấy bóng Giang Uyển Dao rẽ sang trái, khuất dạng nơi góc tường.

Cát Tập Bách bất giác do dự, thầm nhủ:

- Mình tuy danh phận đã định, nhưng dẫu sao cũng chưa chính thức thành hôn, cô nam quả nữ rượt đuổi nhau trong đêm khuya thế này thì ra thể thống gì nữa?

Chàng định không đuổi theo, khổ nỗi lại không biết đường lối, sao có thể đi đến hậu viện dọn mang rượu và thức ăn, nếu quá lâu, e lại bị sư thúc quở mắng nữa.

Lúc này, một tiếng cười khê lại vang lên trong bóng tối, biết là Giang Uyển Dao cố ý trêu cợt mình, bèn bấm bụng thi triển khinh công Bát Bộ Cẩn Thiềm lướt tới, đến chỗ cách khúc quanh chừng năm thước, nhẹ điểm mũi chân lên mặt đất, vọt lên cao hơn hai trượng, vượt qua mái nhà, với thế “Phi yến phiên vân” hạ xuống bên kia dãy nhà ngang, ngỡ là có thể vượt qua Giang Uyển Dao.

Nào ngờ chân chàng vừa chạm đất, chưa kịp đứng vững, một luồng kinh phong ập đến và kèm theo tiếng quát khê:

- Hãy đón lấy!

Đồng thời, một bóng đen từ dưới một ngọn cây ăn trái bay đến.

Cát Tập Bách hoảng kinh lách người, “bộp” một tiếng, một nắm đất trúng vào góc vách, đá vụn tung bay.

Chàng thầm nhủ:

- Nha đầu thật lợi hại, đã phát giác trước, cố ý bỡn cợt, phải cho nàng nếm mùi khổ sở mới được!

Đoạn lén cởi dây thắt lưng ra, chỉ để lại Kim Ti Tỏa Long Tiên, tung mình về phía ngọn cây ăn trái ấy và nói:

- Dao muội, đợi ngu ca với!

Cùng lúc ấy, bóng người sau cây cũng đã tung lên, nhưng không tiến tới, mà lại vọt ngang lên mái nhà, phóng qua ba dãy nhà ngang rồi mất dạng.

Cát Tập Bách thật sợ sợ bị nàng bỏ rơi, cũng vội đề khí tung mình, đuổi theo bóng người ấy.

Vượt qua ba dãy mái nhà, trước mắt là một bức tường dày. Cát Tập Bách tung mình lên đứng trên tường, cúi nhìn xuống bên dưới là vực sâu thăm thẳm, chẳng thấy bóng người kia đâu cả.

Đang chần chừ, bỗng nghe tiếng Giang Uyển Dao từ trên vách núi đối diện ngoài ba trượng quát to:

- Ác tặc, để mạng lại đây!

Cát Tập Bách nghe vậy, biết vị hôn thê đã phát hiện địch tung, sợ nàng tay không ứng phó bất lợi, liền cưỡi Tỏa Long Tiên ra, thắt vạt áo lại, tung mình lên cao hơn ba trượng, vượt qua vực thẳm, nhẹ nhàng hạ xuống phía sau một tảng đá gần chỗ phát ra tiếng quát.

Cát Tập Bách vừa đứng vững chân, bỗng nghe hai tiếng cười quái dị vang lên, rồi thì một tiếng trầm giọng quát:

- Nha đầu, ngươi là ai?

Cát Tập Bách thò đầu nhìn, biết mình đang đứng sau ba bóng người. Hai người đàn ông võ phục hướng lưng về phía mình dường như tuổi còn rất trẻ, tay cầm binh khí ngoại môn, một là thiết bài, một là song câu, đối mặt với mình chính là Giang Uyển Dao, đang với hai tay không thủ thế, quắc mắt tức giận nhìn đối phương.

Cát Tập Bách biết rõ Giang Uyển Dao cao ngạo khinh địch, sợ nàng mạo muội xuất thủ, liền từ sau tảng đá tung mình lên cao hơn sáu thước, lộn người một vòng trên không, trường tiên trong tay vung ra, “bốp” một tiếng, người đã đứng bên Giang Uyển Dao.

Cát Tập Bách khẽ nói:

- Hãy cầm lấy binh khí vừa tay!

Đồng thời đưa mắt quan sát đối phương, chỉ thấy người bên trái mặt đen như lọ chảo, tuy mặt y phục dạ hành, nhưng cũng chẳng khó nhận ra y là người Miêu.

Người sử dụng song câu bên phải mặt mày trắng xanh, cũng khá anh tuấn, nhưng khóe mắt phải có một vết sẹo to, mất cả lông mày, có lẽ tuổi đều trên dưới hai mươi.

Đối phương hai người đang kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên là vì Cát Tập Bách đột nhiên từ trên không hạ xuống, mà hai người hoàn toàn không phát giác, đến khi Cát Tập Bách đưa mắt nhìn họ, uy nghi sáng rực tinh quang, càng biết người này công lực chẳng kém, bất giác lùi ra sau hai bước.

Giang Uyển Dao đang khổ vì không có binh khí trong tay, nếu có là nàng sớm đã lao tới tấn công rồi, giờ thấy Cát Tập Bách cầm trong tay một trường tiên và một dây lưng, thật là vừa tay.

Binh khí sở trường của nàng vốn là một ngọn Bàn Long Sách, do Trường My Đại Sư đích thân truyền thụ từ lúc nàng còn nhỏ, đã có trên mười năm hỏa hầu, nhưng vì tuổi đã lớn, Bàn Long Sách trở nên ngắn nhẹ, hiện đã đưa lên Thiên Sơn nhờ sư tổ làm cho nặng và dài hơn, nay vẫn chưa lấy về.

Đêm nay ứng địch, nàng đã tiện tay lấy một thanh trường kiếm, nên thi triển thiếu uy lực, bị Vạn Tự Đoạt của Lao Anh Tài khống chế, bèn đón lấy Tỏa Long Tiên từ tay Cát Tập Bách, cầm trường tiên trong tay, càng oai phong hơn gấp trăm lần.

Nàng đâu để cho Cát Tập Bách đối thoại với kẻ địch nữa, trường tiên vung lên quát:

- Người mà xứng đáng hỏi bốn cô nương là ai sao? Tiếp chiêu!

Thi triển chiêu “Vân long tam hiện”, trường tiên cuộn cuộn quét ra, trên dưới trái phải đều là bóng tiên, cùng lúc công vào hai người.

Đối phương thấy nàng tiên chiêu thần kỳ, uy thế hung mãnh, không dám ngạnh tiếp, chia nhau lách sang hai bên bốn năm thước.

Cát Tập Bách thấy nàng cầm lấy trường tiên đã vội vả xuất thủ tấn công, bất giác cả kinh, đến khi thấy chiêu thức của nàng uy lực kinh người, biết nàng quen dùng binh khí dài, chàng mới yên tâm.

Chàng cũng cuộn dây lưng vào tay, thừa lúc đối phương tránh trường tiên của Giang Uyển Dao, chàng liền sấn tới, tay phải vung ra, dây lưng hết như linh xà xuất động, điểm vào huyệt Đới Mạch của thiếu niên mặt đen, nhanh và hung mãnh khôn tả.

Thiếu niên mặt đen vừa tránh khỏi thế tiên của Giang Uyển Dao, lách trái lùi sau, chân chưa đứng vững, dây lưng của Cát Tập Bách đã công đến, tránh đã không còn kịp, hoàn chiêu càng khó khăn hơn, mắt thấy sắp bị dây lưng điểm trúng.

May nhờ y công lực chẳng kém, lấy công làm thủ, chân phải bước tới, người nghiêng sang bên, đầu dây lưng xẹt qua trước ngực, tay phải thiết bài đẩy ra, đập vào đoạn giữa dây lưng, lực đạo mạnh đến ngàn cân, nếu trúng chắc chắn cả người cũng ngã ra đất.

Nhưng Cát Tập Bách chẳng chút nao núng, khi thấy đối phương không tránh né, chàng đã biết hẳn có hiểm chiêu, không chờ thiết bài chạm vào dây lưng, chàng đã lơi kinh, dây lưng nhũn ra hạ xuống.

Rồi với thủ pháp nhanh như chớp, lại vận kinh quét ra sát đất, cuốn tung cát đá, công vào hạ bàn thiếu niên mặt đen.

Giang Uyển Dao một chiêu “Vân long tam hiện” bị đối phương tránh khỏi, liền tức thì sấn tới, ba chiêu “Thần long hí châu”, “Kim long dao đầu” và “Long vũ quyền lăng” vùng lúc tung ra, trên công vào mắt, rồi quán vào cổ, đột nhiên lại hạ xuống cuốn vào lưng, khiến thiếu niên khuyết mày hết sức lúng túng.

Thiếu niên khuyết mày võ công cũng cao hơn thiếu niên mặt đen một bậc, nhưng vì thiếu dõm lược và kinh nghiệm chiến đấu, dưới sự tấn công tới tấp và hung mãnh của Giang Uyển Dao, y không khỏi hốt hoảng, hơi thở gấp rút và mồ hôi nhễ nhại.

Cũng may là căn cơ võ công của y chẳng kém, trong tình thế hết sức hiểm ác, đã thi triển Thiết Bản Kiều, ngã ngửa ra sau, tránh khỏi hai chiêu công vào mắt và quán vào cổ, đồng thời chiêu cuốn vào lưng cũng lướt qua sát bụng, rồi mới hai chân chỗi mạnh, đứng thẳng người lên, nhưng cũng kinh tâm động phách.

Giang Uyển Dao hai lần xuất chiêu đều không đắc thủ, bất giác lửa giận xung thiên, thu trường tiên về, lại định công tiếp.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng chim ưng kêu vang trên không, đồng thời một bóng đen lướt nhanh qua trên đầu, khiến Giang Uyển Dao và cả Cát Tập Bách giật nảy mình.

Giang Uyển Dao liếc mắt nhìn, nhận ra đó là con Kim Tinh Thần Ưng của Lạp Thập Hòa Thượng đã phái mang thư đến hồi sáng này, hẳn là linh cầm ấy đã giữ chân hai tặc đồ này ở đây rất lâu, không cho đến gần Thái Sử Độ, nếu không, linh cầm không bao giờ cất tiếng.

Lạp Thập Hòa Thượng từng cho nàng biết, khi thần ưng cất tiếng kêu là đã giận đến cực độ, nhưng tiếng kêu này của thần ưng đã khiến thế công của nàng chững lại, đối phương đã tung mình lao đến, giành mất tiên cơ, bất giác tức giận mắng:

- Quỷ tha ma bắt!

Hai kẻ địch quả là đã bị thần ưng bỡn cợt suốt cả canh giờ, họ vừa đến trên đỉnh núi này, bởi thấy trước sau trang viện và trên mái nhà đang có người động thủ, bèn tính từ dãy nhà ngang vào sảnh đường, quấy phá sào huyệt của Vân Lĩnh Tam Ma.

Nhưng vừa vượt qua đỉnh núi đã bị thần ưng phát giác, nấp một hồi, vừa đứng lên lại bị cánh sắt của thần ưng đập vỡ đá bắn trúng.

Hết sức khó khăn mạo hiểm thăm dò, mới biết đó là một con chim ưng to lớn, tức đến mấy lần dùng ám khí ném, nhưng đều bị thần ưng tránh khỏi, khi họ vừa bước đi, không phải bị đá vụn bắn trúng thì là bị cánh ưng tấn công, hai người tay và lưng đều bị thọ thương mấy chỗ, vốn có một chiếc khăn choàng đen cũng bị xé nát vứt trên núi.

Thế nên, sự xuất hiện của thần ưng không hề khiến họ kinh ngạc, trái lại còn thừa lúc đối phương sững sốt lao tới tấn công.

Giang Uyển Dao buông tiếng mắng xong, ngoảnh nhìn ra sau, song câu của kẻ địch đã công đến trước mặt, trường tiên không như dây mềm, thu chiêu hồi cứu đã không còn kịp nữa.

Cũng may phía sau hãy còn nhiều đất trống, và lại đứng ở triền dốc, kẻ địch tấn công với binh khí ngắn, chẳng dễ đắc thủ. Nàng chợt nảy ý, lẹ làng mọp người lăn xuống, tránh khỏi song câu của thiếu niên khuyết mày.

Cát Tập Bách vốn dĩ đắc thủ, thiết bài của thiếu niên mặt đen không trúng đích, dùng sức quá mạnh không thu thế kịp, người chúi tới trước, lại bị dây lưng của Cát Tập Bách quán lấy, kéo tới mạnh hơn, “bịch” một tiếng, ngã ập xuống đất.

Cũng may là thiết bài trong tay y chạm đất trước, nên mới không đến nỗi thọ thương, liền lăn ngang sang bên, vừa lúc Cát Tập Bách thu dây lưng lao đến, y liền vung thiết bài lên, cạnh sắc bổ vào huyết Trung Độc của Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách chân trước chỗi nhẹ, chân sau tạt ngang, thiết bài lại rơi vào khoảng không, dây lưng lại quét ra, mắt thấy đã sắp trúng vào vai thiếu niên mặt đen, bỗng nghe tiếng thần ưng kêu vang, bất giác giật mình, dây lưng chậm đi, đối phương đã lướt ra xa.

Lúc Cát Tập Bách nghĩ đến đó là tiếng kêu cảnh báo của thần ưng của sư thúc, thiếu niên mặt đen đã quay người lại, thiết bài trong tay lại công đến.

Cát Tập Bách thấy kẻ địch sấn đến quá gần, dây lưng mất uy lực, đành tung mình lên đỉnh núi.

Nào ngờ chàng nhanh, đối phương càng nhanh hơn, chân chàng chưa đứng vững, thiếu niên mặt đen đã đuổi theo đến, thiết bài trong tay với thế mạnh ngàn cân giáng xuống đỉnh đầu chàng.

Khổ thay, chỗ Cát Tập Bách hạ chân lại là hòn đá rời, vừa chỗi chân định tung mình lui tránh, chợt cảm thấy dưới chân hụt hẫng, chẳng những không tung lên được mà người còn hạ xuống, vội vịn đề một hơi chân khí Đan Điền, ngã người sang bên.

Vừa lúc ấy Giang Uyển Dao cũng lăn đến, hai người va vào nhau, cùng dừng lại và đứng bật dậy, nhưng cũng kinh hãi đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Giang Uyển Dao cố nén cười, lờ cho Cát Tập Bách một cái, rồi thì Tỏa Long Tiên thi triển chiêu “Long bàn hổ cứ” sát mặt đất quét ra, cát đá tung bay, hai kẻ địch vừa lao đến, thấy vậy đành tung mình lui ra.

Thừa cơ hội ấy, Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao liền tung mình lao tới, trường tiên với dây lưng vung động như song long giành châu, như cuồng phong sóng dữ, tới tấp tấn công hai đối phương.

Hai thiếu niên áo đen mắt thấy sắp đắc thủ, lại bị đối phương tránh khỏi, chỉ thoáng chốc mình còn bị áp đảo ngược lại, bất giác cuồng tính bùng dậy, thiết bài phối hợp với song câu, vận hết toàn lực phản kích, quả nhiên thế hung hết sức mạnh, uy lực kinh người.

Bốn người càng đấu càng ác liệt, trường tiên và dây lưng vây chặt lấy thiết bài và song câu.

Cuộc chiến này đôi bên đều giở hết hiểm chiêu quyết giành lấy phần thắng, hai thiếu niên áo đen tuy cố giành lấy thượng phong, nhưng ngặt nỗi binh khí của đối phương dài, binh khí của mình ngắn, không sao tiếp cận được.

Hơn nữa, chiêu thức của Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao biến ảo khôn lường, luôn khống chế đối phương, chẳng chút buông lời.

Thoáng chốc trăm chiêu đã qua đi, hai thiếu niên áo đen càng lúc càng kém thế, người khuyết mày hung tính bùng dậy, song câu vung lên, cương câu tay phải đón lấy dây lưng từ trái quét đến của Cát Tập Bách, đồng thời cương câu tay trái vận hết toàn lực, quét dọc theo trường tiên, định chém vào tay Giang Uyển Dao, chỉ cần bức lui đối phương, thiết bài của đồng bọn lập tức truy kích, đối phương không chết cũng thọ trọng thương.

Đấu pháp này của họ được tập luyện rất kỹ lưỡng, rất có công hiệu, ngỡ phen này đối phương ắt khó có thể tránh khỏi được.

Nào ngờ Giang Uyển Dao võ công cao hơn Cát Tập Bách nhiều, hơn nữa nàng lại sở trường về binh khí dài và chiêu thức của Bàn Long Sách rất tân kỳ, do Trường My Đại Sư nghiên cứu những ưu khuyết điểm của các loại binh khí mà sáng chế ra, chuyên khắc chế mọi loại binh khí cứng rắn, dùng Tỏa Long Tiên thi triển tuy lúc đầu có phần gượng gạo, nhưng rồi cũng quen tay, vận dụng như ý muốn.

Lúc này thấy thiếu niên khuyết mày mạo hiểm phản công, vừa lúc Tỏa Long Tiên quét đến bên mạn sườn đối phương, cương câu tay trái đối phương lại dọc theo thân tiên phản kích, nàng đã đoán biết ý định của đối phương, bất giác cười thầm trong lòng.

Nàng cũng chẳng biến chiêu đổi thức, chờ cương câu của đối phương đến gần, bỗng tay phải vung mạnh, trường tiên hạ xuống, cán tiên trong tay thúc vào huyệt Tam Lý nơi khuỷu tay phải thiếu niên khuyết mày.

Cát Tập Bách dây lưng vung ra, kèm theo tiếng gió vù vù, đuôi dây quét vào vành tai thiếu niên mặt đen, nếu trúng phải hẳn sẽ vỡ nát, mắt thấy chỉ còn cách không đầy nửa tấc.

Ngay khi ấy, cương câu tay phải của thiếu niên khuyết mày nhanh như chớp từ ngang bên bờ đến, Cát Tập Bách vội hạ cổ tay xuống, nhưng đã không kịp, phần cuối dây lưng đã bị bổ trúng.

Cát Tập Bách lâm nguy bất loạn, lệ làng vận Tiên Thiên Nhất Khí Công vung tay, dải lụa mềm liền trở thành cương trượng, rồi lại vung tay quét:

- Buông tay!

Cương câu của đối phương bị đánh bật sang bên, vừa lúc thiết bài của thiếu niên mặt đen ập đến, chỉ nghe “keng” một tiếng vang rền, cương câu với thiết bài chạm nhau, quả nhiên hai người cùng buông tay.

Chiêu “Thiết thụ khai hoa” của thiếu niên khuyết mày vốn là mạo hiểm xuất thủ, chưa từng thất bại bao giờ, nên quá tự phụ, chẳng chút đề phòng, suýt nữa đã táng mạng.

Thiếu niên mặt đen cũng bởi trước nay đã phối hợp quen, hết sức tin tưởng vào chiêu “Thiết thụ khai hoa” của đồng bọn, nên vừa thấy thiếu niên khuyết mày thi triển hiểm chiêu tất thắng, cũng chẳng ước lượng tình thế, giờ cao thiết bài đẩy tới trước, đến khi thấy cương câu bật đến, không còn thu hồi thiết bài kịp nữa, câu bài chạm nhau, y cảm thấy cánh tay tê dại, thiết bài vượt khỏi tay bay đi.

Cát Tập Bách lợi dụng sức phản chấn, vung dây lưng quét xuống dưới, nhưng vì quá gấp, thân dây ngắn đi nửa thước, không quét đến hạ bàn đối phương, hai tặc đồ loạn choạng lui ra xa hơn một trượng.

Tỏa Long Tiên của Giang Uyển Dao cũng cùng lúc ấy biến chiêu, tay phải xoay lên, trường tiên hạ xuống, thoát khỏi cương câu của thiếu niên khuyết mày, rồi liền sấn tới, trong lúc cán tiên thúc vào khuỷu tay đối phương, thiếu niên khuyết mày đã bị dây lưng của Cát Tập Bách đánh bật cương câu, khiến y loạn choạng bật lui, nên cán tiên đã rơi vào khoảng không.

Nhưng nàng nào chịu buông tha, trường tiên liền tức thì biến chiêu “Thương long hí thủy” quét ra như sóng dữ cuộn cuộn.

Móc câu ở đầu tiên xẹt qua bắp tay thiếu niên mặt đen, tay áo liền bị tiện đôi, phất phơ bay theo gió, y hoảng kinh tung mình thoái lui.

Hai thiếu niên áo đen binh khí đã mất, lòng hết sức kinh hãi, chân chưa kịp đứng vững, lại nghe Cát Tập Bách quát to:

- Cầu tặc, để mạng lại đây!

Đồng thời giây lưng đã quét đến.

Ngay khi ấy, bỗng một tiếng huýt quái dị vang lên, âm thanh cực kỳ lạnh lói ghê rợn, khiến Cát Tập Bách giật mình, triệt chiều đứng lại.

Giang Uyển Dao cũng theo sau đuổi đến, thấy người từ trên không hạ xuống mặt mày hết sức quái dị và ghê rợn, sợ đến suýt kêu ra tiếng, vội nấp vào sau lưng Cát Tập Bách, toàn thân run rẩy.

Lại nhìn hai thiếu niên áo đen, họ đã thừa cơ đào tẩu mất dạng, còn người vừa xuất hiện đứng cản trước mặt Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao, buông tiếng cười hăng hắc quái dị.

Cát Tập Bách tay trái hất ngược ra sau, đẩy Giang Uyển Dao lùi hai bước, chú mắt nhìn người ấy, chỉ thấy đó là một tiểu đồng gầy quắt queo, mặt màu lam, mày chổi xệ, mắt rực hung quang, nhìn tròng trọc vào mặt Giang Uyển Dao cười âm dăng.

Cát Tập Bách vừa mới xuất đạo giang hồ, đâu từng gặp người quái dị thế này. Nhìn bề ngoài, tiểu đồng này cùng lắm cũng chỉ mười hai mười ba tuổi, nhưng khinh công và thân pháp lúc hạ xuống đất hết sức kỳ diệu, ít ra cũng có gần hai mươi năm công lực, y mặc quần áo cộc như da cá, tay cầm một thanh đoản kiếm, càng chứng tỏ thủy công của y chẳng phải tầm thường.

Đối mặt với một cường địch như vậy, Cát Tập Bách sao dám khinh suất, nên chàng vội đẩy nàng lui ra.

Giang Uyển Dao bị Cát Tập Bách đẩy lui, chẳng rõ nguyên nhân, lòng thầm kinh ngạc, lại thấy quái nhân mặt lam với đôi mắt hung tợn trừng trừng nhìn mình, nàng càng thêm khiếp hãi.

Cát Tập Bách định thần lại, đoán người này hẳn là ác tặc đến tiếp ứng, bèn cuốn dây lưng vào tay, trầm giọng nói:

- Dao muội, hãy trao Tỏa Long Tiên cho ngu ca và đứng xa ra một chút, quan sát tứ phía, đừng cho bọn tặc đồ đến gần!

Đoạn hai mắt nhìn dăm dăm vào đối phương, tay trái hộ ngực, sẵn sàng ứng địch.

Giang Uyển Dao tuy võ công rất cao, nhưng dẫu sao cũng là con gái, lòng không khỏi hoảng sợ, hai tay không ngớt run rẩy. Nhưng thấy vị hôn phu sắp động thủ với cường địch, vừa lo lắng vừa do dự, bỗng nghe Cát Tập Bách đòi lấy Tỏa Long Tiên, nàng càng tiến thoái lưỡng nan, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Tiểu đồng mặt lam đứng nhìn một hồi, thấy đối phương hoảng sợ bối rối, càng ra chiều đắc ý.

Chỉ nghe y lại buông tiếng cười quái dị, rồi với giọng sắc lạnh nói:

- Các người là ai? Mau báo ra danh tánh, để cho Lam Đồng Kim Anh Nam này thành toàn cho các người!

Cát Tập Bách chờ lâu không thấy Giang Uyển Dao trao Tỏa Long Tiên cho mình, đang sốt ruột, bỗng nghe đối phương quát hỏi, vội vận Tiên Thiên Nhất Khí Công bảo vệ yếu huyệt toàn thân, trầm giọng nói:

- Tiểu quỷ người mà cũng xứng đáng hỏi tiểu gia là ai sao? Tặc tử, xuất chiêu đi!

Giang Uyển Dao thấy Cát Tập Bách lại dám cất bước tiến tới, bất giác kinh hãi cũng vội tiến tới hai bước, đứng sát sau lưng Cát Tập Bách, khẽ nói:

- Không cho Bách ca mạo hiểm, có nghe không? Hãy giữ chân hẩn, tiểu muội đi gọi mẫu thân!

Cát Tập Bách nghe vậy, biết tính nàng ương ngạnh, khó thể khuyên ngăn, đồng thời cũng muốn nàng rời khỏi, giảm bớt nguy hiểm, mình khỏi phải phân tâm, nên gật đầu nói:

- Vâng! Đưa Tỏa Long Tiên cho ngu ca mau!

Giang Uyển Dao đang sợ chàng có Tỏa Long Tiên trong tay sẽ bất chấp nguy hiểm động thủ với kẻ địch, đâu chịu trao cho chàng, lắc đầu nói:

- Không!

Rồi thì quay người, tung mình phóng nhanh về phía sau trang viện.

Tiểu đồng mặt lam bị Cát Tập Bách mắng là “tiểu quỷ”, liền tức bưng lửa giận, bởi y là người nhỏ nhất trong Thất Tiểu Độc, mặt lam mất lộ, thật chẳng khác một tiểu quỷ, lại thấy Giang Uyển Dao quay người phóng đi, liền tức thì tay trái vươn ra, bóng người nhấp nhোáng, đã đến trước mặt Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách thấy đối phương vung tay chớp đến, móng dài hơn tấc, co quắp như móc câu và xanh rờn, biết là có kịch độc, bất giác kinh hãi, vì sợ vị hôn thê bị y chớp trúng, bèn liêu mình quát:

- Người dám!

Đồng thời tung mình thoái lui, Tiên Thiên Nhất Khí Chưởng tung ra, bổ vào độc trảo đối phương.

Lam Đồng Kim Anh Nam sớm có giới bị, không chờ chưởng lực đến gần đã lùi chéo sang bên nửa bước, độc trảo lại vung ra, chớp vào cổ tay Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách thấy đối phương không dám ngạnh tiếp, biết là y có điều e ngại, liền mạnh dạn quát:

- Tiểu quỷ, hãy tiếp tiểu gia một chiêu nữa!

Hai tay cùng lúc vung ra, tả chưởng bổ vào huyết Kính Cừ, hữu chưởng bổ vào huyết Chương Môn của đối phương, xuất thủ nhanh như tia chớp.

Lam Đồng Kim Anh Nam hết sức kinh ngạc, một là đối phương công lực thâm hậu, chiêu thức nhanh và hung hiểm, đây là lần đầu tiên y mới gặp. Hai là đêm nay y dẫn theo hai tặc đồ Miêu Cường đến đây dò thám hành động của Vân Lĩnh Tam Ma, vốn định nhất cử diệt sạch, đoạt lấy tài vật mang đi, chẳng ngờ hai tên thủ hạ lại thất thế, nên mới từ trên đỉnh núi phóng xuống cứu họ. Ba là Vân Lĩnh Tam Ma sao lại có hai thiếu niên nam nữ võ công cao cường thế này, và hơn nữa thiếu nữ diễm lệ tuyệt trần, càng khiến y lửa dục bốc cao, nên vừa ra tay đã thi triển Thất Độc Trảo, định bắt lấy Giang Uyển Dao.

Nào ngờ Cát Tập Bách nhận ra sự lợi hại, tranh trước thi triển Tiên Thiên Nhất Khí Công, vận dụng bảy thành công lực bổ vào huyết Thần Môn của y.

Phải biết Tiên Thiên Nhất Khí Công của Cát Tập Bách là một môn khí công chí cương của thiền môn Mật Tông, và lại được luyện thành bởi chân dương đồng thân, chính là khắc tinh của Thất Độc Âm Công, nên Lam Đồng Kim Anh Nam vừa thấy Cát Tập Bách xuất chưởng, không dám ngạnh tiếp, liền vội biến chiêu chộp vào cổ tay chàng.

Khi Cát Tập Bách biến chiêu đổi thức, song chưởng lại với chiêu “Phi hoa phong vũ” tung ra, y càng không dám chậm trễ, thi triển Thất Tinh Bộ lùi ra sau sáu bảy thước, tột cùng tức giận.

Đưa mắt nhìn, thấy mỹ nhân đã mất dạng, càng thêm diên tiết, kêu lên một tiếng quái dị, đoản đao vung lên, lại toan tung mình lao tới.

Cát Tập Bách hai chiêu không trúng đích, cũng đã bùng lửa giận, thấy đoản đao của đối phương vung lên, ánh xanh chớp chóa, biết là có tẩm kịch độc, đâu dám khinh suất, không chờ đối phương đến gần, dây lưng trong tay đã vung ra, bay lượn trên không, phủ chụp xuống đầu đối phương.

Lam Đồng Kim Anh Nam là một trong Thất Tiểu Độc, võ công dĩ nhiên chẳng phải tầm thường, giao thủ chỉ mấy hiệp, luôn bị đối phương giành lấy tiên cơ, bất giác lửa giận xung thiên, thục người sấn tới, đoản đao trong tay đâm thẳng vào huyết Xung Môn của Cát Tập Bách, đồng thời tay trái vươn ra chộp vào dây lưng.

Cát Tập Bách thấy vậy giật mình kinh hãi, vội thu dây lưng về, thi triển bộ pháp Di Thân Hoán Vị, thục người xoay nhanh, lướt đến bên cạnh Lam Đồng Kim Anh Nam, vung chưởng bổ vào huyết Phụng Vũ của đối phương.

Lam Đồng Kim Anh Nam không sao giành lại được thế chủ động, bị áp đảo đến quay lòng vòng, lại thấy đối phương thân pháp nhanh nhẹn chẳng kém mình, và xuất chiêu nhanh hơn mình nhiều, lòng hết sức kinh hãi.

Thoáng chốc do dự, rồi liền tung mình lên cao hơn trượng, với thế “Phi yến phiên vân” ngửa người lộn ngược ra sau, hạ xuống phía sau Cát Tập Bách, tay phải đoản đao, tay trái Thất Độc Trảo chia ra công vào hai huyệt Mệnh Môn và Xúc Tinh của Cát Tập Bách.

Chiêu này hết sức hiểm độc, hết như quỷ mị, rõ ràng lao tới trước, đột nhiên lại hạ xuống phía sau, thật bất ngờ cho Cát Tập Bách.

Khi Cát Tập Bách phát giác kinh phong ập đến từ phía sau, không còn kịp đón đỡ nữa, vội lạng người sang bên năm sáu thước, tuy chằng phản ứng nhanh nhẹn, tránh khỏi đoản đao công vào huyệt Mệnh Môn, nhưng áo dài đã bị độc trảo chộp trúng, rách một đường dài hơn thước, suýt trúng vào huyệt Xúc Tinh.

Lam Đồng Kim Anh Nam tung mình đuổi theo, Thất Độc Trảo chộp vào huyệt Đỉnh Môn, đoản đao công vào huyệt Xao Vỹ, lúc này y đã giành lại được thượng phong, không tấn công tới tấp sao được?

Cát Tập Bách bị tấn công liên tiếp, không sao hoàn thủ được, may nhờ Tiên Thiên Nhất Khí Công là khắc tinh của đối phương, nhất thời chưa đến nỗi bại.

Hãy nói về Giang Uyển Dao nóng lòng cầu viện, dọc theo bờ vực phóng đi về phía tiền viện.

Nàng vừa vượt qua vực thẳm, thần ưng lại xuất hiện trên đầu, lòng mừng khôn xiết, biết là Lạp Thập Hòa Thượng đã được thần ưng báo nguy, hẳn đã đến đây, ông mà có mặt là kể như bình yên, bởi lo cho sự an nguy của Cát Tập Bách, không muốn trở về trang viện kinh động người nhà nữa, liền quay người phóng đi trở lại chỗ vị hôn phu đối địch.

Hãy còn cách khoảng ba bốn trượng, nàng đã thấy Cát Tập Bách đang gặp nguy hiểm, lạng người sang bên tránh thế công của địch, vội gia tăng khinh công lao đến.

Giang Uyển Dao người vừa tung lên toan cất tiếng gọi, bỗng cảm thấy huyệt Phụng Nhân ở phía sau bị người nhẹ phát trúng, toàn thân liền bủn rủn, người hạ nhanh xuống.

Bỗng lại bị người bợ lấy, từ từ hạ xuống đất, đặt nằm ở sau một tảng đá, không kêu la được, vùng vẫy lại không có sức, đành cắn răng vận khí hành công, mong nhanh chóng giải huyệt để tiếp viện cho Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách áo dài bị chộp rách, thoát khỏi độc trảo và đoản đao, chưa hết kinh hoàng, chân vừa đứng vững, kinh phong lại ập đến phía sau, vội quay người đón đỡ,

nhưng đã muộn, mà phía trước là vách núi cheo leo, bên trái cỏ gai đầy rẫy, đành tung mình sang phải.

Nhưng chàng vừa đề khí vận kinh, bỗng cảm thấy toàn thân rung động, hơi lạnh xâm nhập, vội phong bế huyết đạo, nhào xuống đất lăn sang bên, nghĩ phen này chắc hẳn sẽ chết.

Thì ra chàng đã bị trúng Thất Độc Trảo của Lam Đồng Kim Anh Nam, tuy gân thịt chưa bị tổn thương, nhưng y phục lại bị rách, da bị tổn thương, độc khí đã xâm nhập cơ thể.

Thất Độc Trảo này là một môn độc công cực kỳ lợi hại của Thất Độc Giáo, hoàn toàn áp dụng phương pháp của thổ dân Miêu Cương, thu thập bảy bảy bốn mươi chín loại độc vật, lấy độc tố phối hợp với nhiều loại độc dược sản xuất ở Miêu Cương, luyện thành một thùng độc sa to lớn.

Dùng loại độc sa ấy luyện chưởng trong thời gian tám năm, hằng tháng còn phải cho thêm độc tố vào, để khiến cho năm ngón tay cứng rắn như sắt thép và chất độc thấm vào gân cốt, kẻ địch chỉ cần bị độc trảo làm xước một chút, kích độc liền thấm vào máu, lan khắp toàn thân, nặng thì chết ngay, nhẹ thì trong hai mươi bốn giờ, khí độc công tâm mà chết, nếu không có thuốc giải đặc chế, khó mà cứu chữa được.

Cát Tập Bách lăn đi trên đất, bắt đầu cảm thấy cả phần lưng tê dại, không còn sức cử động được nữa, đành nhắm mắt chờ chết.

Lam Đồng Kim Anh Nam tung mình lao đến, đoản đao và độc trảo cùng lúc tung ra.

Ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, bỗng nghe một tiếng quát to:

- Dừng tay!

Chưởng phong ập đến trước, bóng người theo sau, lẳng không lao xuống, đánh cho Lam Đồng Kim Anh Nam văng bay ra xa hơn trượng.

Lam Đồng Kim Anh Nam mắt thấy đã sắp đắc thủ, bỗng nghe tiếng quát, đoản đao vào độc trảo thoáng chững lại, ngay trong khoảng khắc ấy, kinh phong đã ập đến, chưa kịp thấy rõ đối phương là ai, đã cảm thấy mất tối sầm, một luồng sức mạnh xô vào hai vai.

Tuy y phản ứng nhanh nhẹn, công lực tinh thâm, kịp thời phong bế huyết đạo, nhưng cũng không sao đứng vững, bị đẩy bay đi xa hơn trượng, va vào vách núi, người mới đứng lại được.

Lam Đồng Kim Anh Nam định thần lại, ngẩng lên nhìn, trước mặt là một hòa thượng thấp bé, hai mắt sáng rực tinh quang, tăng bào vá víu trăm mảnh, trên đầu có một cục bướu to lớn, bất giác lửa giận xung thiên.

Người ấy chính là Lạp Thập Hòa Thượng, ông tuy không biết Lam Đồng Kim Anh Nam, nhưng từ xa đã trông thấy gương mặt màu lam và năm ngón tay xanh rờn của y, sao thể không biết là có kịch độc?

Lại nhìn Cát Tập Bách nằm trên đất co giật liên hồi, sắc mặt từ xanh trở nên trắng và thoáng hiện màu lam đen, biết ngay là chàng đã thọ thương bởi độc thảo.

Lạp Thập Hòa Thượng nóng lòng cứu người, trong lúc vội vàng đã tung ra một chưởng A Già Đà Công, tuy chỉ dùng có năm thành công lực, nhưng tin chắc kẻ địch khó có thể chịu nổi.

Thế nên, ông chẳng màng đến Lam Đồng Kim Anh Nam, vội ngồi xổm xuống thăm mạch và xem xét thương thế của Cát Tập Bách, biết là chàng đã tự phong bế huyết đạo, nhất thời chưa có nguy hiểm, bèn lấy ra hai viên Cửu Ma Bảo Mệnh Đơn bảo vào miệng chàng.

- o O o -